

iets eentonigs ligt in de zestigmaal herhaalde verheerlijking van de oogen der aangebedene, daarvoor wordt vergoeding gevonden in de verscheidenheid van wending en dichtvorm, in de liefelijkheid der uitdrukking. Zelfs Jonckbloet, niet altijd vrijgevig met zijn lof, acht hem niet misplaatst in de periode van luister van onze letterkunde. »Het is bijna ongeloofelijk,” zegt hij, »hoe onder dit kalm, nuchter, practisch, handeldrijvend en winstbejagend volk het Minnelied gebloeid heeft,” en velen zeiden hem dit na. Terecht kon Jonctys de Nederlanden roemen als

Landen, die de Min-Godinne
Boven Eryx schijnt te minnen,
Landen, die haar keurig Kind
Boven Cyprus heeft gesint.

Het gedichtje, waaraan dit ontleend is, (het vijftigste) is bewerkt naar het 11de van Lernutius.

Janus Lernutius, anders gezegd Jean Lernout van Brugge, zeer vermaard onder de Latijnsche dichters van zijn land, gaf in 1579 bij Plantijn een bundeltje *Carmina* uit, waarvan 42 »Ocelli” (d. i. Oogjes) den hoofdinhoud uitmaken. Daaraan nu heeft Jonctys het grootste deel zijner gedichten ontleend, hij heeft ze vrij vertaald, bewerkt, uitgewerkt, en slechts zelden aan den inhoud schade gedaan, meestal door aardige vonden er iets aan toegevoegd. Van oorspronkelijkheid is dus geen sprake, evenmin van eene »eigenaardige uiting van het poëtisch gemoedsleven onder ons volk (1).” Zelfs het versje, dat voorafgaat en eenigszins als motto moet dienst doen, is vertaald:

---

(1) Jonckbloet, *Geschiedenis der Nederlandsche letterkunde*, 3e druk, IV, bl. 364.